

τύχη ἰδὲ αὐτὸν ὑποτροφίαν ἐκ τοῦ ἀνακτορικοῦ ταμείου. Ἀνέβη τῇ βοηθείᾳ αὐτοῦ τὰς προπαρασκευαστικὰς σπουδὰς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον καὶ συγχρόνως, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον, καὶ εἰς τὰς οἰκίας καὶ τὰς συνάναστροφάς τῶν σοφῶν.

Καὶ ἤδη εἶχε τελειώσει σχεδὸν τὰς σπουδὰς του ὅτε ἡ ὑποτροφία ἔπαυσε καὶ ὁ Χὰνς ἠναγκάσθη καὶ πάλιν νὰ σκεφθῇ περὶ πόρου ζωῆς. Ἢδη ἦτο φοιτητὴς καὶ ὡς τοιοῦτος ἐκέκτετο ἐκτὸς τῆς κοινωνικῆς καὶ γνωστῆς ὑπεροχῆς. Πόρος ὅθεν δι' αὐτὸν προχειρότερος ἦτο τὸ συγγράφειν τὸ ἡννόησε καὶ ἐπέδωκε εἰς αὐτό. Τὸ πρῶτον ἐξέδωκε τὸ συγγραμμὰ του ὁδοποιρία εἰς Ἀμαγὰ, ἐν ᾧ διεκωμῶδει τὰς ἐξεις του δι' ἃς ἔγινεν ἄλλοτε καταγέλαστος καὶ εὐθὺς κατόπιν τὰς ποιήσεις του. Οἱ ἀναγνώσται ἤξωνον συγχρόνως μὲ τοὺς θαυμαστάς, καὶ ὁ Ἀνδερσεν ἐκέρδησεν ἤδη ἄρκετὰ διὰ νὰ περιηγηθῇ τὴν Ζηλανδίαν.

IV

Ἡ περιήγησις του αὐτῇ ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἡ μεγαλύτερα τὸ πρῶτον εὐτυχία καὶ ἡ μεγαλύτερα κατόπιν δυστυχία.

Συννητήθη μετὰ νεάνιδος ἥς ἠράσθη ἐμμανῶς· ἀλλ' ἔμαθε κατόπιν ὅτι, δυστυχῶς δι' αὐτὸν, ἦτο ἠρραβωνισμένη καὶ ἀπῆλθε. Ἐλυπήθη καὶ ἔκτοτε, μὴ εὐρὼν ὁμοίαν αὐτῆς, ἔμεινεν ἄγαμος.

Ἀλλ' ἐν τούτοις τὰ συγγράμματά του ἐκυκλοφοροῦν καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ἡ φήμη του. Νεῆνις χωρική ἀναγνώσασα ταῦτα ἠράσθη αὐτοῦ καὶ τῷ ἀνήγγειλε τὸν ἔρωτά της προσθέσασα ὅτι θέλει τὸν περιποιεῖται καὶ τὸν ἀγαπᾷ. Ἀλλ' ὁ Ἀνδερσεν ἀπεφάσισε νὰ μὴ εἰσελθῇ εἰς γάμον.

V

Συμβάν νέον τῷ ἐπέφερε νέαν δυστυχίαν.

Ἡ πράτασις του τοῦ νὰ διδασκῶσι τὰ ἔργα τοῦ Ἀγγλου Σκωττ ἀπὸ τῆς Δανικῆς σκηνῆς ἐπέσυρε κατ' αὐτοῦ σφοδρὰν καταφορὰν· ὁ τέως δημοφιλὴς Ἀνδερσεν ὕβριζετο προσπηλακίζετο καὶ τέλος ἐστρέφοντο αὐτῷ καὶ τὰ νῦν.

Ἀλλ' ὁ κ. Κόλλιν ἐπῆλθεν ἀντιλήπτωρ καὶ νέα σύνταξις ἀπεδόθη τῷ Ἀνδερσεν ἐκ τοῦ ἀνακτορικοῦ ταμείου, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὰς περιηγήσεις του.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐδημοσιεύετο τὸ συγγραμμὰ του *Improvisatore*, ἐν ᾧ ὁ Ἀνδερσεν ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ ἥρωος τοῦ διηγήματος, *Ιταλοῦ ποιητοῦ*, διηγείται ὅλους τοὺς μόχθους του, οὓς κατέβαλεν ὅπως ἀναγνωρισθῇ ὡς διακεκριμμένος ποιητὴς· συγγραμμὰ ἐκλύσαν ὑπὲρ ἐαυτοῦ τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ τῆς Δανίας καὶ ἐξάσφαλίσαν συγχρόνως τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν τυχὴν τοῦ Ἀνδερσεν.

Ἐκτότε ἔζησε βίον ἡσυχον. Μόνη εὐχαρίστησις τοῦ ἦτο σὺνάγων περὶ ἐαυτοῦ τοὺς παῖδας νὰ διηγεῖται αὐτοῖς τὰ παραμύθιά του, διδάσκων συγχρόνως αὐτοὺς, ὅτι ἡ διανοητικὴ καὶ πνευματικὴ

τέρψις εἶναι ἀνώτερα πάσης φυσικῆς ἡδονῆς. Ἐν ταῖς καλύδαις τῶν πτωχῶν ἀντῆχει καθ' ἐκάστην ὁ κρότος τῶν βημάτων του. Ἐκ τῶν θυρίδων αὐτῶν ἠκούοντο ἐξωθεν αἱ τῷ ὑψίστῳ ἀναπεμπόμεναι ὑπὲρ τοῦ εὐεργέτου τῶν ἐν αὐταῖς οἰκούντων εὐχαί. Καὶ οὗτος ἦτο ὁ Χὰνς Ἀνδερσεν· ἐκεῖνος ὅστις, δοκιμάσας ἄλλοτε τὴν πενίαν, ἀνεκούφιζεν ἤδη ἐν τῷ ὑστεράματι του αὐτήν.

VI

Τέλος δ' ἀπεβίωσεν ἐν Κοπεγχάγῃ τῇ 14 Αὐγούστου 1875, ζήσας 70 ἀκριβῶς ἔτη.

Στέφανος ἐξ ὧν τῶν ἐθνῶν ἐκόσμησαν τὸν τάφον τοῦ Ἀνδερσεν. Ἡ αὐλὴ, ὁ στρατός, οἱ φητῆται, οἱ καθηγηταί, οἱ τεχνῖται, καὶ οἱ παῖδες αἱτοὶ συνωθοῦντο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας του, ὅπως τιμήσωσι τὸν νεκρὸν τοῦ υἱοῦ τοῦ σανδαλοποιοῦ. Ἢδη δὲ συνεισφοραὶ γίνονται ὅπως ἀνεγερθῇ ἀνδριὰς, πρὸς ἀμοιρὴν τῆς φιλοπονίας, τῆς ἀγαθότητος, τῆς αὐταπαρνήσεως, καὶ τῆς πραότητος τῶν καρπῶν τούτων τῆς πίστεως, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὑπὲρ τῆς κοινῆς ὠφελείας μοχθήσαντος Χὰνς Χριστιανοῦ Ἀνδερσεν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν Κυκλάδων καὶ πρὸ πάντων οἱ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ τῶν τῆς Μικρασίας παραλίων εἶχον φθάσει εἰς πολλὰ ἀνεπτυγμένην κατάστασιν πολιτισμοῦ πολὺ ἤδη πρὸ τῆς ἱστορικῆς ἐποχῆς. Τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐνεργηθειῶν ἀνασκαφῶν ὑπὸ τὰς ὑφαιστιογενεῖς τέφρας τῆς Θήρας καὶ Θηρασίας. Ἀφ' οὗτο αἱ οἰκίαι αὐτῶν ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια, οἱ Θῆριοι ἤρχισαν νὰ ἐξέρχωνται ἐκ τῆς λιθίνης ἐποχῆς, ἵνα εἰσελθῶσιν εἰς τὴν χαλκίνην. Ἐγνώριζον τὴν κατασκευὴν θόλων ἐκ λίθων καὶ κεραμικοῦ (κ. κορασάνι), κατεσκεύαζον ἄσβεστον, μετεχειρίζοντο σταθμῖα (κ. βαρίδια) ἐκ τμημάτων λάβας, ἐπίσταντο τὴν ὑφαντικὴν καὶ τὴν κεραμιδουργίαν, τὴν τέχνην τοῦ χρωματίζειν τὰς ἐσθῆτας καὶ τὴν τοιχογραφίαν, ἐκαλλιέργουν τὴν κριθήν, τὰ πῖσα, τὴν φακὴν, καὶ ἐμπορεύοντο μετ' ἀπωτάτων χωρῶν.

Ἀλλ' ἦσαν οὗτοι τῆς αὐτῆς μὲ τοὺς Ἕλληνας καταγωγῆς; Ἀγνωστον. Τοῦτο μόνον εἶναι βέβαιον ὡς ἐκ τῶν πρώτων τῆς ἱστορίας φώτων βλέπομεν, Ἕλληνες διαφόρων φυλῶν κατέκουν τὰ παράλια καὶ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, ἐν ᾧ οἱ Πελασγικοὶ λαοὶ ἔζων εἰς τὰ ἐνδότερα καὶ τὰς δυτικὰς ἀκτὰς τῆς χερσονήσου. Ἀλλως τε καὶ οἱ Πελασγοὶ ἢ οἱ «παλαιοὶ» ἦσαν τῆς αὐτῆς μὲ τοὺς Ἕλληνας καταγωγῆς, καὶ ὠμίλουν γλῶσσαν ἥς ἡ καταγωγὴ ταυτίζεται μετ' ἐκείνης τῶν ἑλληνικῶν διαλέκτων. Ἀκρυανοὶ κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἔπρεπε νὰ ἐκταθῶσιν, εἴτε διὰ τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῆς

Θράκης, είτε διὰ τοῦ Ἀρχιπελάγους μέχρι τῆς Ἑλλάδος, ἅτε μὴ αὐτόχθονες. Κατὰ τὰς παραδόσεις οἱ Πελασγοὶ ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Λυκαίου ὄρους τῆς Πελοποννήσου· ἐκαυχῶντο δὲ ὅτι εἶναι «αὐτόχθονες,» «ἄνδρες τῆς μελαίνης γῆς,» «τέκνα τῶν δασῶν,» «οἱ πρὸ τῆς Σελήνης γεννηθέντες.» Πέριξ αὐτῶν

ὡς νικηταὶ ἐν Πελοποννήσῳ, ἐδόθη εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς χερσονήσου ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυονίων, οἵτινες συνεδρίαζον ἐν Θερμοπύλαις καὶ Δελφοῖς, ὡς γενικὸν ὄνομα τὸ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ἦσαν μικροὶ τις λαὸς τῆς μεσημβρινῆς Θεσσαλίας καὶ Φθιώτιδος. Ἡ προσωνομία Γραικοί, ἥτις εἶναι πιθανῶς συνώνυ-

Ἡ νεότης. (Ἰδε σελ. 17).

κατέφκουν ἄλλαι πολυάριθμοι φυλαὶ τῆς καταγωγῆς, οἱ Αἰολεῖς καὶ Δέλεγεσ, ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἑλλάδος μεταναστεύσαν ἐκ τῆς Καρίας καὶ Τρωάδος, μεθ' ὧν ἀνemieχθησαν οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Ἀχαιοί. Ἀργότερον, ὅτε οἱ Δωριεῖς διαβάντες τὸν Κορινθιακὸν κόλπον κατὰ τὸν στενώτερον αὐτοῦ μέρος ἀπεκατέστησαν

μοὺς πρὸς τὸ «Ὀρεινοί» καὶ πιθανὸν νὰ σχετίζεται πρὸς τὰς «παλαιός, ἀρχαῖος, υἱὸς τοῦ ἐδάφους κτλ.» ἐπεξετάθη μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐν τῷ ἔθνει, καὶ τέλος ἐγένετο παραδεκτὴ. Οἱ Ἴωνες τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ οἱ Κᾶρες τῶν Σποράδων ἐφάμιλλοι τῶν Φοινίκων ἐπλεον ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα ἐμπορευόμενοι παρὰ

τοῖς ἡμιαγρίοις αὐτῶν λαοῖς, καὶ ὥς αἱ μέλισσαι αἱ ἀποθέτουσαι ἐπὶ τῶν ἀνθέων τὴν γονιμοποιὸν ἐκείνην κόνιν τὴν γύριν ὑπὸ τῶν βοτανικῶν καλουμένην, διέσπειρον εἰς τοὺς λαοὺς τούτους τὸν Ἀνατολικὸν καὶ Αἰγυπτιακὸν πολιτισμόν.

Ἐμποροὶ Φοίνικες καὶ Ῥωμαῖοι νικηταὶ μάλιστα μετέβαλον τὰ στοιχεῖα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ

τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὑπῆρξεν ἡ σλαβικὴ, ἢ μάλλον ἡ Σερβικὴ γλῶσσα· τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ἔτι τὸ μείζον μέρος τῶν τοπικῶν ὀνομάτων. Μεθ' ὅσα δὲ καὶ ἂν λέγωσι πλείστοι συγγραφεῖς αἱ δεισιδαιμονίαι καὶ αἱ παραδόσεις τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶναι ἀπλὴ κληρονομία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· καὶ ὁ ὑπερφυῆς αὐτῶν κόσμος πλουτίζεται ἐκ

Μανιάται.

ἀλλ' ἀπὸ τῆς μεταναστεύσεως τῶν ἐθνῶν οἱ βάρβαροι εἰσέβαλλον ἐν αὐτῇ παμπληθεῖς ἐπὶ δύο περίπου αἰῶνας οἱ Ἀβάροι διστήρουν τὴν ἰσχύν των ἐν Πελοποννήσῳ· κατόπιν ἦλθον οἱ Σλάβοι μεθ' ὧν ὁ λοιμὸς συνέπραξε πλέον ἢ ἅπαξ εἰς ἐρήμωσιν τῆς χώρας. Ἡ Ἑλλὰς κατέστη Σλαβία, καὶ τὸ γενικὸν γινώρισμα

φαντασμάτων καὶ μορμολυκείων (καλικαντζάρων), ἐπινοημάτων τῶν Σλάβων· αὐτὸ τὸ ἑλληνικὸν ἔνδυμα εἶναι ὡσαύτως κληροδότημα τῶν ἐκ τοῦ βορρᾶ πορθητῶν. Ἐν τούτοις ἡ ὡραία ἑλληνικὴ γλῶσσα ἤρξατο νὰ ἀναθάλλῃ βαθμηδόν, καὶ ἡ φυλὴ αὕτη νὰ ἀνακτᾷ τόσον ἐπιτυχῶς τὴν ἐπικράτησιν, ὥστε εἶναι ἀδύνα-

τομνά άνεύρη περιέναι τα Σερβικά στοιχεία. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ Ἑλλάς ἐδόχλην ὅς σχεδόν ἀπεσπασίθη, διέτρεξε τὸν κίνδυνον νὰ καταστῇ Ἀλβανία καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Εὐετικήν κυρίαρχία. Κατὰ τὰς ἀρχὰς ἐπὶ τοῦ αἵματος τοῦτου ἡ ἐπικρατεστέρη ἐν Ἡλίδι, Ἀργεῖ, Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ γλώσσα, ἦτο ἡ ἀλβανικὴ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐστὶ πλείονες τῶν ἐκατὸν χιλιάδων τῶν νομιζομένων Ἑλλήνων λαλοῦσιν αὐτήν. Ὁ νῦν πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος εἶναι λοιπὸν πολλὸν ἀναμειγμένος, ἀλλὰ θὰ εἶναι δύσκολον νὰ εἰπώμεν ἐν τίνι ἀναλογίᾳ εἶναι ἀναμειγμένα τὰ διάφορα στοιχεία, ἑλληνικόν, σλαβικόν, καὶ ἀλβανικόν. Ὡς καθαρώτεροι ἀπόγονοι καὶ ἐνταυτῷ ἀμιγέστεροι ξένων στοιχείων ὑποτίθενται οἱ Μανιάται τοῦ Ταινάρου· αὐτοὶ καλοῦσιν ἑαυτοὺς κατ' εὐθείαν ἀπογόνους τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ δεικνύουσι μεταξὺ τῶν ἄλλων φρουρίων αὐτῶν καὶ τὸ τοῦ «αὐθέντου Λακούργου.» Ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων μέχρι τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, αἱ τῶν γερόντων αὐτῶν συνειδήσεις ἐτήρουν τὸν τίτλον «Γερουσίαι τῶν Λακεδαιμονίων.» Ἐκαστος Μανιάτης ὠρίετο νὰ ἀγαπᾷ μέχρι θανάτου «τὸ πρῶτιστον τῶν ἀγαθῶν, τὴν ἐλευθερίαν, κληροδότημα τῶν προγόνων Σπαρτιατῶν.» Ἐν τούτοις καὶ τῆς Μάνης πλείστα ὀνόματα τοποθεσιῶν εἶναι καταγωγῆς Σερβικῆς, μαρτυροῦντα καὶ τὴν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ μακρὰν τῶν Σλαύων διατριβήν. Οἱ Μανιάται ἔχουν εἰς πρᾶξιν τὴν ἐκδίκησιν «vendetta», ὡς καὶ οἱ Μυροβούνιοι· ἀλλὰ τὸ ἔθνος τοῦτο δὲν εἶναι ἔθνος ὅλων τῶν βαρβάρων λαῶν;

Ὅπωςδὴποτε ὅμως εἰς τὸ πείσμα τῶν ἐπιδρομῶν καὶ τῶν σταυροφοριῶν ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ, πιθανὸν ἐν μέρει ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ κλίματος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ζῇ, εὗρέθη τέλος ἔχουσα τὰ πλείοτερα τῶν διακριτικῶν αὐτῆς χαρακτηριστικῶν. Καὶ ἐν πρώτοις κατ' ὅσον νὰ διατηρήσῃ τὴν γλῶσσαν· καὶ εὐλόγως ἐκπλήττεται τις ὅτι ἡ νεοελληνικὴ δὲν διαφέρει κατὰ πολλὸν τῆς τῶν ἀρχαίων. Αἱ παραλλαγαι ἀνάλογοι τῶν ἀπαντωμένων εἰς τὰς νεολατινικὰς περιορίζονται σχεδὸν εἰς δύο: τὴν συσκοπὴν τῶν λέξεων διὰ τῆς συναιρέσεως τῶν ἀτόνων συλλαβῶν, καὶ τὴν χρῆσιν τῶν βοηθητικῶν ῥημάτων. Δὲν εἶναι ἐπομένως δύσκολον εἰς τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας νὰ καθαρίσωσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν γλῶσσαν τῶν ἐκ τῶν βαρβαρικῶν τορνευμάτων καὶ τῶν ξένων λέξεων, ὅπως πλησιάζωσι τὴν γλῶσσαν τοῦ Θουκυδίδου.

ΝΕΑΖΙ Η ΒΟΗΜΗ

Πόσον ἦτο εὐτυχὴς κατὰ τὴν παιδικήν της ἡλικίαν Νεδζὶ ἡ Βοημή. Ζωηρὰ καὶ κούφη, ὡς σκύουρος, εὐκαμπτος καὶ νευρώδης, ὡς ἄγριος πῶλος, διέτρεχε γυμνὸς καὶ λυγρὸς τὰς πεδιάδας, ἀπολαύουσα ἐν ἐλευθερίᾳ τῶν καλλόνων τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Τεχνὴ οἱ αὐτὴν δὲν ὑπῆρχον, οὐδεὶς φανγμός· εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐκαστὴν γένει φαιδρὸς περιεστρέφοντο πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ γὰρ ὁδοὶ πρὸ

τῶν ποδῶν της. Πατρίς της ἦν ἡ παροιμία, καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν της ἡ σκηνὴ ὅφ' ἦν ἐκτέφευε καθ' ἑσπέραν καὶ ὅταν ἀναμειγνυομένη εἰς πᾶσι παιδίς τῶν συνομηλικῶν της ἔχουσε κατὰ τὸν ἥραν τοῦ ἀέθρου, ὅπερ ἦν κεκοσμημένον διὰ χρυσῶν κροτάλων καὶ ὅταν οἱ λεῖκοι δδόντες της ἀπὸ τῆς τράπεζος εἰς τὴν λαμπρὴν φωτὸς ἐξερχομένου ἀπὸ τινος ἐκείνου ἀνημέρας πυρᾶς, οἱ ἀποικοὶ ὀμόφυλοι της ἐθαύμαζον Νεδζὶ τὴν Βοημήν.

II

Πλὴν ἔφθασεν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὅλη αὕτη ἡ εὐτυχία διεσκεδάσθη. Ἡ παροιμία βιαίως διαλυθεῖσα διεσκορπίσθη εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ παροιμία αὕτη εἶχεν ἀποκατασταθῇ ἐν τόπῳ ἀγνώστῳ, ὅπου ἐπίστευον εἰς τὰς μαγγανίας· ἐὰν τὰ στρατεύματα ἡθάνουν, οἱ Βοημοὶ ἔπταιον· ἐὰν ἡ πυρκαϊὰ κατέστρεφε σιταποθήκην τινὰ, οἱ Βοημοὶ εἶχον ἐπικαλεσθῇ τὸ πῦρ ἐπ' αὐτήν· ἂν ἐπιδημία τις ἐλυμάνετο τὰ χωρία, ἀναμφιδόλως οἱ Βοημοὶ εἶχον δηλητηριάσει τὰς πηγὰς. Ἀλοιμονον τότε εἰς τὸν Βοημὸν ἐκείνον, ὅστις ἤθελεν ἀπομακρυνθῇ τῆς παροιμίας του· τὸ μῖσος ἔκ ἐκδίκησις τὸν ἐνέδρευον πανταχοῦ. Ἦτο καιρὸς θλίψεων διὰ τοὺς δυστυχεῖς Βοημούς.

Οὕτω ἐπῆλθε καὶ ὁ καιρὸς τῆς δυστυχίας τῆς Νεδζὶ· συλληφθεῖσα αἰχμάλωτος, ἐν τῷ μέσῳ ὕβρεων καὶ ἀπειλῶν, ἐδέθη τὰς χεῖρας διὰ λεπτοῦ σχοινοῦ, καὶ ἐρίφθη εἰς ψυχρὰν φυλακὴν! Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ἐκοιμήθη ὑπὸ στέγην Νεδζὶ ἡ Βοημή!

III

Ἦτο γλυκύτατον τέκνον ἡ ξανθὴ Βαβηλία, ἡ ἐγγονὴ τοῦ γέροντος θεσμοφύλακος Ἰακώβου· ἦτο τὸ μόνον, ὅπερ τῷ ἀπέμεινε ἀπὸ ὅλα τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἐγγόνους. Τὸ ἡγάπα μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην, ἣν εἶχε πρὸ ὅλα τὰ ἄλλα. καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ὅλα ἀνέζησαν ἐν αὐτῇ. Τὸ μεδίαιμα τῆς κόρης ταύτης ἐχαροποίει τὴν καρδίαν τοῦ γέροντος, ὅστις δὲν ἐφοβεῖτο ἄλλο, εἰμὴ τὸ ἐπὶ τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν τῆς Βαβηλίας δάκρυ. Ἐνεκα τούτου ποτὲ δὲν εἶχεν ἀνοίξει ἐπὶ παρουσίᾳ της τὴν θύραν τῆς φυλακῆς τοῦ πύργου, ὅπου ἐνέκλειε τοὺς τοιχοδιώκτας καὶ κακοποιούς, φοβούμενός μὴ λυπηθῇ ἡ μικρὰ Βαβηλία, μανθάνουσα ὅτι ὑπῆρχον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ κακοὶ καὶ δυστυχεῖς. Ἀλλὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην, καθ' ἣν τῷ παρέδωκαν τὴν πτωχὴν Νεδζὶ, ὁ γέρον Ἰακώβος συνεκινήθη ἐπὶ τῇ θύρᾳ τῶν νεᾶς φυλακισμένης. Ἐσκέπτετο περὶ τούτου καθ' ὅλην τὴν νύκτα· καὶ τὴν ἐπαύριον, θέλων νὰ παρασχη γλυκεῖαν ἐξέγερσιν εἰς τὸ πτωχὸν ἐν τῇ κλωβῷ πτηνόν, καὶ σκεφθεὶς ὅτι ἡ γηραῖά ὄψις του πιθανὸν ἦτο νὰ τὴν φοβίσῃ, παρέδωκεν εἰς τὴν Βαβηλίαν τὸν ζωμὸν καὶ τὸν ἄρτον, ἵνα τὸν φέρῃ εἰς τὴν Νεδζὶ τὴν Βοημήν.

IV

Εἰσῆλθεν ἡ μικρὰ Βαβηλία, καὶ διὰ τῆς ἀνοίχθαις θύρας μετ' αὐτῆς καὶ ἄκτις ἡλίου, ἥτις φωτίσασα τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν ἐφώτισε καὶ τὴν δυστυχὴ Βοημήν, κοιμωμένην ἐπὶ ἐπὶ λιθίνῳ καθίσματι. Δειλὴ